

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

אחיו הקטן יגדל ממנו

יעקב אבינו, בבואו לברך את בניו של יוסף, שיפל את ידיו ככתוב "וישלח ישראל את ימינו וישת על ראש אפרים והוא הצעיר, ואת שמאלו על ראש מנשה, שכל את ידיו כי מנשה הבכור" (בראשית מח יד). רש"י מפרש "שכל את ידיו", מלשון חכמה ודעת, כי יודע היה כי מנשה הבכור ואף על פי כן לא שת ימינו עליו. ואכן כאשר יוסף אומר ליעקב אביו "לא כן אבי כי זה הבכור שים ימינך על ראשו וימאן אביו ויאמר בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגויים" (מח יח-יט). והטעם לכך שאפרים הקטן יגדל ממנו, הוא שעתיד יהושע לצאת ממנו, אשר ינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל (עיין רש"י שם).

מבטו של יעקב אבינו, חודר אל העתיד לצאת מאפרים, הוא יהושע בן נון המנהיג שבידו הפקיד משה רבינו את כיבוש הארץ והנחלתה וכן את לימוד התורה בישראל - התפקיד היותר גדול בדורו.

נכון לעכשיו, דורנו מקביל לדורו של יהושע בן נון. יהושע בן נון הנהיג את האומה לכיבוש הארץ והנחלתה אחרי ארבעים שנות מדבר, ובדורנו אנו שבים לארץ חיינו ומתיישבים בה אחרי אלפיים שנות גלות המשולות למדבר. וכשם שיהושע לא רק היה מנהיג מדיני ומצביא שהנהיג את האומה במלחמה, אלא היה גם תלמיד חכם שלמד ולימד תורה את עם ישראל, כך גם בדורנו - אין זה מספיק להקים מדינה, לכבוש ולהתיישב בארץ ישראל, צריך גם שהאומה תלמד תורה, שהתורה תהיה נחלת העם כולו. כידוע לימוד התורה מאז ומעולם חיזק את רוח העם גם במצבים היותר קשים ומסובכים. כאשר היינו בחשכת הגלות התורה נתנה לנו כוחות לשרוד. קל וחומר בעלייתנו לארץ ישראל, לימוד התורה נותן חיים לא רק לפרט אלא לכלל ישראל.

צו השעה לחזק את רוח האומה. ובמיוחד בימים הללו, כאשר אנו נמצאים במלחמה, ואין לך דבר מחזק יותר את האומה מאשר יניקה משורשיה, דהיינו, מהתורה והמסורת היהודית, כפי שעשה זאת יהושע בן נון. נלך בדרכו של יהושע בן נון בכיבוש הארץ ויישובה, ובחיזוק לימוד התורה, ומתוך שנתחזק וננצח את אויבינו, יתקדש ויתגדל שם השם בעולם, כפי שאנו אומרים יום יום בקדיש: "יתגדל ויתקדש שמייה רבא".
בציפייה לניצחון ולישועה השלמה

לך רבנן גי' 15

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
headoffice@emeir.org.il
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

פקוד יפקוד
הרב חגי לונדין 2

"אורך ימים ושנות חיים - ושלום"
הרב אמיר דומן 2

קול דודי - מדלג
הרב יורם אליהו 3

ויחי - בחיי חיותנו
הרב אשר בוחבוט 3

שנאה עיוורת, עיוורון לשנאה
הרב ליאור לביא 5

צאת אחינו
אסתר אברהמי ואורית דהן 6

לתרומות למכון מאיר
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

- אלפי שיעורים
- קירוב רחוקים
- מאות תלמידים
- ערוץ ילדים
- אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

בסוף הפרשה יוסף אומר ארבע מילים שיהדהדו לנצח נצחים באוזני כל איש ואישה שיעמדו מול עתיד קודר: "ואלוקים פקוד יפקוד אתכם". נכון, עכשיו קשה; ואין גם פתרון מידי לשעבוד. תלמידי חכמים גדולים עזבו אותנו; לא ברור מתי יהיה שלום; ולא ברור כיצד הבעיות המשפחתיות, הפוליטיות והאישיות שלנו יגיעו לפתרון. אבל דבר אחד בטוח: יש אלוקים והוא יפקוד אותנו! יתכן שזה לא יהיה בזמננו אלא בזמן

ספר בראשית לכל אורכו היה מלווה במאבקים - קין והבל, אברהם וסדום, יצחק וישמעאל, יעקב ועשיו, יוסף ואחיו. ניתן להתייחס להתחלה כזו של ההיסטוריה האנושית. דמויות ענק שלכאורה לא מצליחות להביא שלום והרמוניה לעולם. הלנצח נאכל חרב? גם הסיום של ספר בראשית הוא עגמומי. יעקב מת. יוסף מת. והמסך יורד על בני ישראל בשעבוד במצרים. כל כך ציפינו שיהיה הפי-הנד, וזה לא קרה. הגדולים נעלמו; ומי ישיע אותנו כעת? אבל

לחיות אמונה
הרב אמיר דומן עורך "ערוץ מאיר"

אינו רואה דבר מלבד הכמותיות הטמונה בריבוי הפרטים. בעולמו המורכב בעיקר מיאור, פרות ושיבולים, והמון חשיבות עצמית - רק הכמות מדברת ("הנה עם בני ישראל - רב ועצום ממנו..."). הוא בעצם מתריס מול יעקב: 'מה נותר מדרכו של בית אברהם? משפחה קטנטנה, שהבן ה"מוצלח" ביותר שלה עוזר לי באופן הכי כמותי שאפשר להעלות על הדעת! יעקב - לתדהמתנו - "מודה באשמה" לכאורה: "מעט ורעים... ולא השיגו". אך החיך הזחוח שעל שפתי פרעה נמוג ואיננו, כאשר הוא קולט לאטו את דברי יעקב: 'בעולמך הכמותי אין מלבד הרגע הנוכחי דבר. אין לך שורשים, הוריק אינם רלוונטיים: "לי יאורי - ואני עשיתיני!". כולך רובץ ושקוע בהווה, "התנין הגדול הרובץ בתוך יאוריו", ואיך נתן את הדעת שמה אינך אלא "פיון" שמשחק תפקיד שולי בעלילה אדירה שמעולם לא התעניינת בה. אבל בעבורי, גם לכאב ולקושי שראיתי בחיי, יש משמעות עצומה, ואינני מתבייש בהם כלל. משום שאני ובניי - אנו השלב הבא בשלשלת מופלאה של אבותי הקדושים, שכל פרטי ימי-שני חיינם והיינו יבנו יחד את חיבור ההווה עם הנצח - לעולם ועד. הבנת, פרעה? משימתנו האמיתית חובקת העולמות רק עומדת להתחיל - ואתה הוא זה שתניע אותה, תרצה או לא תרצה!

להדרכה ועצה: amirduman@gmail.com

"אורך ימים ושנות חיים - ושלום"

מעט? הלוואי עלינו!). מה בכל זאת הוסיף יעקב וחידיש? שני דברים: מגוריי - ואבותיי. מהי משמעות הדבר? לכאורה שני אלה מהווים ניגוד. 'מגוריי', פירושו גירות: "לגור בארץ באנו" - ולא להשתקע, אלא כגרים בארץ נוכרייה. חיינו בעולם הזה הם זמניים, ואינם מקומנו השלם והסופי. ואילו מושג האבות, משמעותו היא קישור לשורש הדורות המשתלשלים וחוזרים את כל ימות עולם, ומקנים לאדם אחיזה של נצח גם בתוך הארעיות: "יעקב אבינו לא מת - מה זרעו בחיים, אף הוא בחיים". והנה יעקב כורך דווקא את שני המושגים הללו כתשובה אחת מזוקקת. הצירוף 'ימי-שני' שחידש פרעה, הוא לכאורה "חידוש" מצרי - של רעיון עברי: "ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי", ביטוי שנגנו עם אברהם אבינו, ולא חזר אצל שרה ("ויהיו חיי שרה"), יצחק ("ויהיו ימי יצחק"), או אפילו ישמעאל ("ואלה שני חיי ישמעאל"), להבדיל. מהו ההבדל כאן שבין אברהם אבינו לפרעה הרשע? ה"ימים" הם פירוט עצום של ה'שנים'. אברהם אבינו מכונה: "זקן, בא בימים", כשהכוונה בשום אופן אינה כמותית, אלא מגלה את עוצמת אישיותו, שבה כל גרגר - ולו הדק ביותר - ממאורעות שנות חיו, נתן בה את כוחו, ובא להשלמתו ולתקינותו. ימיו הצטברו לשנים ללא כל דופי, בזכו או עייפות. לעומתו, פרעה מזהיר בשאלתו ליעקב כי הוא

"ויחי יעקב" הם מילות הפתיחה לפרשה העוסקת ברובה בסיומם של חיי, פטירתו וקבורתו. חיי יעקב אבינו הם מוטיב חוזר בפרשיות האחרונות. בפרשה הקודמת מצאנו "ותחי רוח יעקב אביהם" כאשר התבשר בבשרות "עוד יוסף חי". ובאופן מתמיה קצת, 'חיי יעקב' היו נושא השיחה היחיד והבלעדי ב"פגישת הפסגה" שלו עם פרעה מלך מצרים: "ויאמר פְרַעֲה אֶל יַעֲקֹב: כִּמָּה יָמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל פְּרַעֲה: יָמֵי שְׁנֵי מַגֹּרֵי שְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה. מְעַט וְרָעִים יָהִי יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי, וְלֹא הִשְׁיָגוּ אֶת יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי בְּיַמֵּי מַגֹּרֵיהֶם". הייתי מצפה ממנהיג האנושות, פרעה, לשאלה יותר משמעותית, כגון: 'איך יצא לך בן כזה, כמו יוסף?', או 'בתור בנם של אברהם ויצחק, במה שונה השקפתך על העולם מזו שלנו, המצרים?' מדוע יעקב אבינו מתייחס לשאלה הזו ברצינות בכלל? פרעה לא היה אדם ריק, ושאל שאלה מכוונת ביותר. ואילו יעקב אבינו מצדו, הבין מצוין את שאלתו החידתית של פרעה, וענה לו בחריפות ובנחרצות - כראוי. הכיצד? אם נתבונן בשאלת פרעה נראה שהיא כוללת ביטוי מיוחד: 'ימי-שני חייך' עם שאלה כמותית: כמה? בתשובתו, יעקב חוזר שלוש פעמים (!) על הביטוי 'ימי-שני': "ימי שני מגוריי... ימי שני חיי... ימי שני חיי אבותיי", וגם עונה כמובן לשאלה הכמותית: "שלושים ומאת שנה - מעט...". (יש שיאמרו:

שליחת הציבור שלכם
מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי?
איתנו אתם יכולים!

הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ

הדרכת מודעות בבתי הכנסת ובכריזות דתיים

ידיור ישיר בכל רחבי הארץ

הקמת מיתרי תעבורה
הקמת קווי תעבורה בין בתי הכנסת
הקמת קווי תעבורה בין בתי הכנסת
הקמת קווי תעבורה בין בתי הכנסת

052-8908518 | ymail.com

ברוך דיין האמת
לדני שרחטון ומשפחתו היקרה
הננו משתתפים בצערכם בהלקח
לשמי מרומים אחיו של דני

אשר שמחוני ז"ל
בנחמת ציון וירושלים תנוחמו
הרב דב ביגון
ובית מכון מאיר

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת בננו
סגן ארז לוי הי"ד
במלאת עשרים ושלוש שנים לנפילתו

האזכרה תקיים א"ה
ביום שני י"ג בטבת תשפ"ה 13.1.25
בשעה 14:00 בהר הרצל

תנצב"ה
המשפחה

ויחי

קול דודי - מדלג

"וישבע יוסף את בני ישראל לאמור פקד יפקד אלוקים אתכם והעליתם את עצמותי מזה". הנתיבות שלום מביא את קושיית המפרשים, מדוע יש כאן לשון כפולה של פקידה, ועוד הוא

שואל על דרשת חז"ל על הפסוק "ועברתי בארץ מצרים בלילה ההוא - לא על ידי מלאך ולא ע"י שרף אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו", מה המדרגה המיוחדת בזה שהקב"ה בכבודו ובעצמו גאלנו, הרי מלאך או שרף גם הם שלוחים של הקב"ה?

והוא מסביר, הרי ידוע שיש שני אופני גאולה, בעתה

ואחישנה, בעיתה, הוא הקץ הקבוע לגאולה שאינו תלוי בהנהגתם של ישראל, שעל זה אמרו חז"ל, 'ביקש יעקב לגלות את הקץ ונסתלקה ממנו שכירה', ויש גאולה של אחישנה, כאשר ישראל זוכים, כמו שאמרו חז"ל, 'זכו אחישנה, לא זכו בעתה'. גאולת מצרים לא יכלה להיות באחד מהאופנים האלה, כי לא הגיע הזמן של בעיתה, וגם לא היו ראויים לאחישנה, כי היו בשפל המדרגה, משוקעים במ"ט שערי טומאה, כמו שאמרו חז"ל

אבל הקב"ה שהוא מקור הטוב והרחמים, כי לא כלו רחמיו, מנהיג בימים אלו הנהגה עליונה למעלה מכל סדר ולמעלה מכל זמן, כמו אב המרחם על בנו שרחמנותו לא מוגבלת בשום סדר

שמידת הדין קטרגה עליהם ואמרה מדוע הם ניצולים, הללו (המצרים) והללו (ישראל) עובדי עבודה זרה ממילא אין הם ראויים לאחישנה. אבל אי אפשר היה להשאירם בגלות יום אחד נוסף, כי היו במ"ט שערי טומאה ועמדו ליפול לשער הנ' שמשם אי אפשר לצאת. לכן נצרכה הגאולה להיות בחיפזון, כי לא יכלו להתמהמה, היה צריך למשוך להם גאולה ממקום גבוה יותר.

מביא הנתיבות שלום דוגמא לרעיון הזה מהסבא קדישא מסלוניס, בעניין גמר החתימה בראש השנה וביוכ"פ, שיש סדר הנהגה שלפיו מתנהגים כל העניינים לפי סדר זמן וזו הנהגה הרגילה והקבועה של הקב"ה בעולמו. אבל הקב"ה שהוא מקור הטוב והרחמים, כי לא כלו

רחמיו, מנהיג בימים אלו הנהגה עליונה למעלה מכל סדר ולמעלה מכל זמן, כמו אב המרחם על בנו שרחמנותו לא מוגבלת בשום סדר. כך גאולת מצרים על פי הסדר הרגיל אי אפשר היה לגאול אותם, אבל מכיוון שהיו בסכנה שיפלו לשער טומאה החמישים, לא הייתה עצה אחרת, רק שתהיה הגאולה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, בהנהגה עליונה שהיא למעלה מכל סדר וזמן שנתונה ומתנהלת ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו.

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

מביא הנתיבות שלום משל נפלא לרעיון הזה. משל למלך שיושב על כיסא מלכותו לבוש בבגדי מלכותו המפוארים, והנה הוא רואה את בנו שנפל לביכי של שופכין. מצד הסדר של גינוני המלכות לא מתאים שהמלך ילכלך את בגדיו ויוציא אותו משם, אלא יקרא לעבדיו להוציאו, אבל כשהמלך רואה שעד שהוא יתמהמה עם גינוני המלכות שלו, הבן שלו יטבע בינתיים, אזי הוא קופץ בעצמו לבור עם בגדי המלכות שלו ומציל את בנו. כך הייתה אפוא גאולת מצרים שהקב"ה ראה שהם עומדים לרדת לשפל כזה גדול, אז לא מלאך ולא שרף, כי הם לא יודעים בדיוק את רגע הסכנה, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו מצילם.

ועל זה נאמר שגאולת מצרים הייתה בבחינת דילוג למעלה מהסדר הרגיל כמו שכתוב, "קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים, שהוא בחינת דילוג מתוך רחמי שמים ואהבת ה' לאין סוף, וזה מה שאמר להם יוסף "פקוד יפקוד אלוקים אתכם". יש שתי פקידות, יש פקידה של בעיתה אחישנה, אך יש עוד פקידה למעלה מכל סדר וזמן בבחינת דילוג ובבחינה זו הייתה גאולת מצרים.

גם עכשיו אנו חוזים בעינינו את גאולת ה' ישועות, מתוך המשברים, מתוך המצבים הקשים שהיינו בהם לפני פרוץ המלחמה, דילג ה' ברחמיו, לא הביט אוון ביעקב והחל להראות לנו ישועות ונחמות. ציר הרשע הולך ונכחד, עם ישראל מצליח להגן על עצמו, מנצח במלחמותיו ומכיין את הדרך לבניין בית המקדש השלישי.

הרב אשר בוחבוט
ר"מ במכון מאיר

גדול על המעשה פה בהסברו העמוק בספרו 'עין איה'⁷ שהבוסתן שהיה בביתו של דוד המלך היה משמש ללימוד פנימיות התורה. וכך אנו מוצאים בזוהר הקדוש ביחס לגמרא, שבזוהר החכמים היו לומדים בשדה בדרך, ולא בבית המדרש כמו שהיו לומדים חכמים בגמרא. מסביר

הרב קוק שהלימודים העליונים אינם יכולים להצטמצם בבית המדרש מכוח עומקם, והם צריכים לצאת מגבול הקירות אל השדה שהיא תורת ארץ ישראל שאווירה מתכים. ומכאן כאשר מלאך המוות ניער את האילנות, הוא בעצם אומר לדוד המלך לבוא לבוסתן ששם יגלה לו סוד מופלא במקום הרגיל בלימוד הסוד, אבל הסוד שגילה לו גרם ליציאת נשמתו "נפיק למחזי" כי עלה

במדרגות יותר מכוחו, כלשון הזוהר המתחיל ב'תא חזי', ולכן המדרגה התחתונה נפלה שהיא הגוף שלא יראני האדם וחי, וזהו סוד שכבר אי אפשר לחזור לגופו "בנועם חשק אהבת צור המשך המאמר בעמוד 4 <

יעקב נאמר שהיופי שלו היה כיופיו של אדם הראשון לפני החטא: "שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון"⁵ ומכאן יעקב מתקן את חטאו של אדם הראשון ואינו צריך לעבור דרך עונש חטא המוות, שעליו נאמר "כפי ביום אַכְלָךְ מִמָּנוּ מוֹת תָּמוּת"⁶, ועל כן נאמר עליו ויחי יעקב שאין זה מוות.

כך אפשר לראות בדוד המלך המוזכר בהפטרה, שהוא הרגל הרביעית במרכבה לאחר יעקב אבינו, בתעלומת מיתתו של דוד שידע שיום פטירתו הוא ביום השבת, ובכל שבת היה יושב ולומד תורה כל היום, כדי שמלאך המוות לא יתקרב אליו. באותה שבת, כשהגיע זמנו של דוד המלך להיפטר מהעולם לא היה יכול לקחת

את נשמתו, משום שלמד תורה; מובא בגמרא שהיה לדוד המלך בוסתן מאחורי ביתו ומלאך המוות ניער את האילנות באותו בוסתן, ודוד המלך יצא לראות ועלה במדרגות, ומדרגה אחת נשברה מתחתיו ונחה נפשו. הרב קוק שופך אור

ויחי - בחיי חיותנו

יעקב אבינו, שעל פטירתו נאמר "ויחי" - שדרך הצדיקים, המעבר לעולם העליון הוא כנשיקה ללא צער, כדברי האור החיים הקדוש: "וסוד הדבר כי הנפש כשמרגשת בקריבת אור הנערב אצלה תכסוף ותנתק ממקומה להדבק בשכינה ולעוצם התאוה יתרבה העריבות על הרגשת הפרידה ולא תרגיש בו ולא ישאר ההרגש אלא מהערב". ויציאת הצדיקים היא 'כמשיכת שורה מתוך החלב' שאין בה הרגש וצער 'כמישחל בניתא מחלבא'¹, שבדרך הרגילה מלאך המוות מוציא את הנשמה, והיציאה מהגוף היא בצער, כי כל מעשה הקבורה בהטמנה בעפר הארץ. כמובא בשם משמואל בשם האר"י הקדוש: "ענין מיתה וקבורה כדי שחלקי הרע שנשתאבו בגוף האדם מחטא אדם הראשון יתעכלו בעפר ויעמוד לתחיה נקי בלי שום פסולת"². וכנגד זה נאמר: "הכי אמר רבי יוחנן: יעקב אבינו לא מת"³, יעקב אבינו הולך להיטמן במערת המכפלה. הוא האחרון הנאסף אל המערה, כי מאדם הראשון היה בירור של הסגולה תחילה באברהם, שהיה לו את ישמעאל, וביצחק את עשיו, כבירור האוכל מתוך הפסולת⁴ וביעקב כולם זרע ברך ה'. ועל

השרשרת של עם ישראל

// סיפור אמיתי לעשרה בטבת הרב מרדכי כהן

"אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל"

צפורה רוזנברג

סוּגְרַם מַעְגָּל
שֶׁל גְּלוּי הַקֶּץ
שֶׁכִּמְעֵט נִסְתָּם
בְּעֵת נְרִץ הַגְּלָגֶל לַמָּטָה
וְהַרְוֵם תִּשְׁוֶב לַמַּעְלָה

הַשְּׂמֵשׁ מִחֶלּוֹם קָדוֹם
אוֹסֵף אֶת אוֹרוֹ
אוֹסֵף אֶת עֲצָמוֹ וְגוֹפוֹ
אוֹסֵף אֶת בְּנָיו וְרוּחָם
בְּעוֹד פְּבֵרֵת דָּרָךְ
מִצְפָּה לְאֵם הַשְּׂבָה
בְּעֵת צָרָה

מִשְׁכַּל יָדָיו
בְּשׁוֹם שְׁכַל מְדַיֵּק
מֵאֲחַל שְׁמִירַת
הַמְּלֶאכֶה הַגּוֹאֵל
לְנַעֲרִים חֲסוֹנִים
אֶפְלוּ בְּהִסְתָּרָה

קוֹרָא בְּשֵׁם
מוֹסִיף כְּנִי
מִצְפִּין מִסְרִים
מִנְצֵנֵךְ מִשְׁאֲלוֹת
מִיֵּחַל וּמִקְוָה
שֶׁכֶּחַ הַמְּשִׁיכָה
לֹא יִפִּיל אוֹתָם
לְאַרְצֵיֹת עֶכְבָּרָה

מִהֲדַק אֶת הַשְּׂבָטִים
כְּשִׁבְטִים הַמְּפִיִּצִים
אֲנִיגְוִיֹת שֶׁל בְּרָכוֹת
אֶחָד עַל חֲבֵרוֹ
בְּהֶזֶן חוֹזֵר

יודע שְׂסוֹפִים
נוֹשָׂאִים סְפוֹר
שְׁלֹא נִגְמַר
בְּכָאן וּבְעֶשְׂוֹ

קוֹל מִרְחַף בְּחֶלֶךְ
"יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא מֵת"
צָרוֹר בְּצָרוֹר הַחַיִּים
וְעוֹד קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע
עִם לִוְי תְּפִי הַמְּלַחֲמָה
"עַם יִשְׂרָאֵל חַי"

וְהַד עוֹנָה מְקוֹרוֹם:
"אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל
עַם נוֹשָׁע" !!!

שנראו לה רבנים. היא פנתה אליהם וסיפרה להם את הסיפור ואמרה שהיא רוצה לדעת אם היא אכן יהודיה ומה כתוב בשרשרת. הם אמרו לה את השם שכתוב בשרשרת, ואמרו לה שבקשר לשאלתה, שתכתוב לרבי מליובאוויטש זצ"ל ותשאל אותו. היא אכן עשתה כך וכתבה לרבי מליובאוויטש, והוא ענה לה: אין לך מה לדאוג, את יהודיה כשרה, ובמקום לטפל בפולנים תעלי לארץ ישראל ותטפלי שם בילדים יהודים. היא שמעה לעצתו ועלתה ארצה, נישאה ליהודי ובנתה את ביתה בירושלים, והתקבלה לעבודה בבית חולים.

יום אחד בעודה מטיילת עם בעלה במרכז ירושלים, נשמע פיצוץ עז במסעדת סבארו הסמוכה. הרופאה אמרה לבעלה שיסע הביתה והיא תיגש לעזור לפצועים, והיא אכן הלכה לטפל בפצועים. היא הגיעה לבית החולים ועזרה שם. לפתע הגיע אדם זקן שאמר שהוא מחפש את נכדתו שהיתה איתו בפגיגה. הוא היה נסער מאוד ואיש לא הצליח להבין ממנו מי הילדה ומה שמה. הוא אמר שיש לה שרשרת עם שם על הצוואר. הרופאה התנדבה לעזור לו למצוא את הילדה, ואז היא ראתה את השרשרת. היא החזירה ושאלה את הזקן מאיפה יש לו את השרשרת הזו. הוא ענה: מה זאת אומרת מאיפה יש לי? אני עשיתי אותה! הרופאה שאלה: ואיפה אפשר להשיג שרשראות כאלה, ואיפה מוכרים אותן? והאיש ענה: אין כאלה בכל העולם. היו לי שתי בנות ואני עשיתי להן את אותה שרשרת עם השמות שלהן, כי זה היה המקצוע שלי. בת אחת זו האמא של הילדה הפצועה, והשנייה היתה אצל בתי השנייה שנרצחה בשואה עם אמה...

אתמול, במוצאי עשרה בטבת, נסעתי לחתונה במונית. בדרך הנהג סיפר סיפור מדהים ואמיתי ששמע מפי חסיד סלונים שנסע איתו שבועיים לפני כן ומכיר אישית את המדוברים. במלחמת העולם השנייה, היו יהודים שהגיעו למחנות הריכוז וזרקו את חפציהם הדלים מעבר לגדר, אולי בתקווה שיום אחד יצליחו לברוח ולאסוף אותם. הנאצים ימח שמם הורו לפולנים בסביבה לאסוף את החפצים האלה. יום אחד שתי פולניות ראו משלוח חדש של נשים שהגיעו למחנה וביניהן היתה אשה עם מעיל טוב, גדול ומרווח, שהיה נראה חם מאד. הנשים החליטו להפיל את האשה ולהיאבק איתה ולקחת ממנה את המעיל, וכך עשו. כמובן שבכיס המעיל מצאו אוצרות רבים, אך המעיל נשאר כבד גם אחרי שרוקנו אותו. הן חיפשו ומצאו כיס נסתר. כשפתחו אותו גילו לתדהמתן תינוקת. אחת הנשים אמרה לחברתה: אני אקח אותה ואגדל אותה כבתי. וכך עשתה, גידלה אותה באהבה. התינוקת גדלה והפכה לרופאת ילדים. יום אחד מתה האם. מספר ימים אחר כך התקשרה אל הרופאה אשה, שאמרה לה: תשמעי, אני חייבת לגלות לך סוד. את אינך ביתה של אמך אלא תינוקת יהודיה שמצאנו במחנה הריכוז, והיא סיפרה לה את כל הסיפור. הרופאה שאלה: האם יש לך הוכחה לכך? והאשה אמרה: כשמצאנו אותך היתה עלייך שרשרת מזהב עם ריקועים משונים, יכול להיות שזה משהו שכתוב בעברית. תחפשי בבית. ואכן הרופאה עשתה כך, ומצאה את השרשרת. זמן מה אחר כך הרופאה נסעה לחופשה באחת ממדינות אירופה. בעודה מושטתת לה ראתה שני אנשים

קבורתו ביום י"ד טבת לפי החשבון ההוא והוא יום צום לדורות, ויען כי בו ביום נהרג עשו ע"י חושים (סוטה י"ג ע"א) רמז שיהפך לששון ולשמחה, שביום זה נזכה להבטחה של בית המקדש". והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלהי יעקב ויבנו מדרגיו ונלכה בארחתיו".⁹

המשך המאמר מעמוד 3 של הרב בוחבוט <

עולמים". היא נקראת מיתת הנשיקה. החיד"א מסביר שמשה רבינו רצה כל כך להיכנס לארץ ישראל "אעברה נא ואראה", שבארץ אין צורך למות בשביל להידבק בצור עולמים אלא אפשר בחיים חיותנו ליִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ וְלִהְיֶה שֶׁאֵר חַי וְקַיִים - וַיְחִי בְּחַיִּים חַיּוֹתָנוּ.⁸

מובא בחתם סופר שזמן קבורתו של יעקב אבינו היה בעשרה בטבת. יעקב אבינו בא' בסוכות וכן נפטר באותו היום, וחנטו אותו המצרים שבעים יום, הוא יום כ"ה בכסלו חג החנוכה, שזו הקומה הראשונה במסע ההלוויה בראייה הגשמית המצרית, ולאחר מכן מסע עלייתו לארץ. יוסף נהג אבלות שבעה ימים בארץ ישראל קודם קבורתו, והחתם סופר מכריע: "ואין רחוק שהי'

1. תלמוד בבלי מסכת מועד קטן דף כח עמוד א
2. שם משמואל בראשית פרשת ויחי שנה תרעה
3. תלמוד בבלי תענית דף ה עמוד ב
4. זוהר - תוספת כרך ב (שמות) דף רעו עמוד א
5. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף פד עמוד א
6. בראשית פרק ב פסוק יז (פרשת בראשית)
7. מסכת שבת דף ל עמוד ב' פסקה נו'
8. אגרא דכלה דברים פרשת ואתחנן
9. ישעיהו פרק ב פסוק ג

שלוש מאות
דילמות מוסריות

דין בדילמות עמוקות ומסובכות כמו גם בדילמות פשוטות. מה דעתן הפילוסופית של העוסקים בפילוסופיה מוסרית לעומת דעתה של תורה. **מאת הרב שלמה אבינר**
256 עמ', כ. קשה
מתאים למבוגרים וילדים כאחד

חיה
בית אבי

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי החוצאה
בדני ספרים רח' אבן ישראל 3 ירושלים

התקופה הגדולה בה חיינו, שהיוותה מפנה מכריע וגורלי במהלך חייו של עמנו... האם במשך עשרים השנים שלאחר מלחמת העולם הראשונה, לא היינו יכולים, ולא היינו צריכים לעשות את הבלתי אפשרי כדי לעודד, ולהגשים את העלייה לארץ ישראל של חלק עצום מעמנו, שמפאת חסרונותינו, במקום להציל את חייהם בארץ ישראל ולהשתתף בהקמת המדינה, שנכוחותם בה יכלה להיות גורם חשוב בהתפתחותו הדתית של הבית הלאומי, ולאחר מכן של מדינת ישראל, ובמקום זה, הוגלו למחנות אושוויץ ומיידנק, בהם הושמדו במיליונים בתאי הגזים?" (הרב עקיבא גלזנר, מובא ב"הסוד הישראלי" שם).

בעצם היום הזה

נקודת העיוורון השנייה שעליה עומד לבני היא העיוורון החילוני: "דבר גלוי לעין הוא שהציונות החילונית, שביקשה לדחוק הצידה את הממד הרוחני של שיבת ציון, צמצמה על ידי קטיעה זו עצמה את מרחב הבעיות שבידה לפתור. היא לקחה על עצמה להביא לתחייתו הפיסית של העם והצליחה לחדש את היסודות הכלכליים והפוליטיים המבססים את עצמאותו הלאומית של עם ישראל; אלא שאין בידה להתעסק בשאלות התחייה הרוחנית והמוסרית. חסרים לה הכלים לפתור אותן. שום תרבות ישראלית לא תוכל לצמוח מתוך ניסיון להתנער ממוורשתו הרוחנית של העם היהודי, ולא יעלה ביד איש ליצור תרבות על ידי מחיקת העבר..."

התאריך העברי שבו קבעה הרבנות הראשית לציין את זיכרון השואה הוא עשרה בטבת. תאריך שמבחינה כרונולוגית הוא המוקדם ביותר בין כל תאריכי החורבן: "יְהִי זִכְרָה ה' אֱלֹהֵי בְּשָׁנָה הַתְּשִׁיעִית בְּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בְּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ לְאָמֹר בְּן אֶדְם כְּתוּב [פְּתַב] הֲ הָ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה סֶמְךָ מְלֶךְ בְּכָל אֵל יְרוּשָׁלַיִם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה" (יחזקאל כה, א-ב).

כמעט שלוש שנים לפני י"ז בתמוז וט' באב, שבהם נבקעה העיר וחרב מקדשנו, החל המצור הבבלי על ירושלים. מצור שיהיה תחילת הסוף של ממלכת יהודה. אבל אם היינו מביטים על ירושלים של ראשית ימי המצור מה היינו רואים? סביר להניח שאנשים הלכו לבלות, בתי הקפה היו מלאים עד אפס מקום. בטח פה ושם היו כמה תצפיתניות שהתריעו על הסכנה שבפתח ואולי כמה פרשנים קיצוניים שהיו ממליצים להקשיב למה שהאויב אומר ולא לשגות באשליה. אבל חוץ מזה - עסקים כרגיל...

עיני צדקיהו המלך שנוקרו על ידי מלך בבל בסופו של דבר, הן כמעין משל לעיני כל ישראל שהתעוורו מלראות את האסון שבפתח. עשרה בטבת, "עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה", שמובא על פי מסורת הגאונים שיש לצום בו אם יחול בשבת, (וטעימה מכך אנו מרגישים השנה שאנו נכנסים אל השבת מתוך התעניית), הוא יום של תשובה מכל מה שמחשיך את עינינו מלהביט במציאות בעיניים פקוחות ולעשות את הצעדים המתבקשים מכך. לכן דווקא את צום הזה לא דוחים בשום אופן. כי הוא מסמל בדיוק את סכנת הדחינות, האדישות, ההשתקה, ההדחקה, ההכחשה וחוסר ההקשבה לדברי האויב האכזר שעומד בפתח. לעיוורון מפני הבאות. שנוכה לפקוח עיניים "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה".

"שוב למדנו את נכונות דברי ניצולת השואה אשר אמרה לחיילים שביקרו אותה ביום השואה את הדברים הבאים: 'ילדים, אם מישהו אומר לכם שהוא רוצה להרוג אתכם, תאמינו לו'".
על סכנת העיוורון, לרגל עשרה בטבת התשפ"ה

שנאה עיוורת, עיוורון לשנאה

אומרים את זה באנגלית, אני חושב שזה הסכם בעל המעמד הנמוך ביותר, כן, "סולחה דוניא". אבל כמו שמוחמד קיבל את ההסכם הוא אהבנו מקבלים את ההסכם הזה. הדברים הללו היו ישירים וכוונתם הייתה ברורה לכל מוסלמי ולכל אחד שהתעניין בהיסטוריה האסלאמית. אך בישראל העדיפו לתת פרשנות מושכלת לדבריו של ערפאת שהתבססה על משאלות הלב של המפרשים..."

בהמשך כותב פייטלסון אל מול העמדה הישראלית העיוורת: "שוב למדנו את נכונות דברי ניצולת השואה אשר אמרה לחיילים שביקרו אותה ביום השואה את הדברים הבאים: 'ילדים, אם מישהו אומר לכם שהוא רוצה להרוג אתכם, תאמינו לו'". וכמו באותו "וורט" שנון על מילות ההגדה "והקדוש־ברוך־הוא מצילנו מידם", המתפרש כהצלה "בזכות" ידיהם של אויבינו, כי אם זה היה תלוי בנו, היינו ממשכים במצעד האיוולת: "רק התמדתם של האויבים בשנאתם העיוורת למדינת היהודים נמנעו יישום מדיניות תבוסתנית לפיה ניתן לוותר על שטחי המולדת היהודית תמורת פיסת נייר של הסכם שלום שערכו עשוי להיות שווה פחות מעלות הנייר עליו הוא יכתב" (פייטלסון, שם).

על העיוורון

שתי נקודות עיוורון של העם היהודי מופיעות בדברי ד"ר אברהם לבני בספרו "הסוד הישראלי", האחת היא העיוורון החרדי:

"למרבית הצער, לא השכילו רבים מהאורתודוקסיה לראות שמתחת למעטה הפוליטי של הציונות מסתתרת התנועה המטה היסטורית והנבואית של שיבת ציון. הם הסתגרו בגטו הרוחני של הגלות, עצמו עיניהם, אטמו אוזניהם ולא חשו בשינויי ההיסטוריה ובקריאותיה של ההשגחה. הם חיו מכוחם של חלומות, ודרדו את הרוח הנבואית והאוניברסלית של התורה ושל חז"ל והפכו אותה לדת של יחידים המתכנסת בתחום של קהילות קטנות, מתוך אדישות לגורל הקולקטיבי של עם ישראל ומהעתידי הכלל אנושי. הם לא השכילו להבין, שהדרך היחידה להיות נאמן בצורה יעילה ואמיתית למורשת העבר היא לגלות פתיחות אל העתיד ושותפות למהלכי היסטוריה".

האמת צריכה להיאמר, העיוורון הזה מאפיין גם יהודים שעודם שקועים בבוץ הגלות ההולך ונעשה טובעני ומסוכן יותר ויותר. מן הלקסיקון שלנו עלינו לבער את המושג המכובס "הדות התפוצות". אין "תפוצות". יש גלות ומהגלות צריך לצאת. ויפה שעה אחת קודם!

בהקשר לכך מאלפים דבריו של הרב עקיבא גלזנר, מגדולי רבני רומניה, שכתב בשנת תש"ו (1946) את הדברים המזעזעים האלה: "בנפשי ובמצפוני, כשאני מסכם פעילות רבנית במשך יותר מארבעים שנה, הנני מרגיש את הצורך לבטא וידי פומכי, הודאה ציבורית על חטא: הנני מודה שאני עצמי, וביחד אתי מספר עצום של עמיתי הרבנים, לא מילאנו את תפקידנו הרוחני והדתי ברמה הנדרשת לפי צורכי

במאמר שפורסם השבוע באתר "מידה" כתב יעקב פייטלסון דברים חשובים מאוד להבנת המצב שבו נתון המערב למול האסלאם הקיצוני: "אחת הסיבות העיקריות לכשלים בפוליטיקה הבינלאומית בין מדינות המערב והמזרח היא הבעיה של מדינות השייכות לציוויליזציה האירופית להבין על מה מדברות מדינות הציוויליזציה המזרחית ולמה הן מתכוונות. גם הפוליטיקה הישראלית סובלת מהבעיה הזאת. הרי שורשיה הושפעו מהשקפותיהם של ראשי ההנהגה של התנועה הציונית אשר הצליחה להקים מחדש את מדינת היהודים בארץ אבותיהם ורובם היו יוצאי אירופה. לכן אין זה מפתיע שרבים ממנהיגי ישראל לא רק מתעלמים מדברים שנאמרים ישירות ובגלוי על ידי ערבים, אלא הם אפילו מצליחים לתת למילים אלה פירוש ומשמעות רצויה יותר לאוזן היהודית. כפי שהגדיר זאת פרופסור משה שרון: 'מקמפ דיוויד דרך אוסלו ועד ליימני אנו, פערים תרבותיים מונעים מישראל להבין את היריב הערבי ופוגעים במאמץ המדיני... הכישרון היה מנת חלקן של כל ממשלות ישראל, ושל התקשורת כולה. בכל פעם מחדש, מצאו כולם את עצמם מופתעים מכך, שהערבים אינם מקיימים הסכמים שהם חתמו עליהם. פעם אחר פעם סרבו מנהלי המו"מ הישראליים ללמוד מהניסיון וחזרו על אותן השגיאות, ששעבדו את ישראל לחוקי משחק שנקבעו על ידי הערבים'. לעיתים קרובות מדי, רק כאשר היהודים נאלצים להתמודד עם המציאות הקשה, הם מתחילים להבין למה התכוונו הערבים בדבריהם והכרזותיהם. אולם ההבנה הזו איננה נשמרת זמן רב, והישראלים שוב מושפעים מהחלומות היפיים על העולם אותו המציאו חלק ממנהיגיהם. בעולם הווירטואלי הזה כל האנשים דומים זה לזה, רוצים את אותם הדברים, חושבים אותן המחשבות, ומקפידים על אותם עקרונות מוסריים שיהודים קבעו בעשרת הדיברות שלהם. לכן, אם כולם רק ירצו, ניתן יהיה להגיע מיד להסכמה והבנה הדדית מלאה ולשיתוף פעולה מועיל לכל העמים" (הגיע הזמן להקשיב באמת לערבים, יעקב פייטלסון | 04.1.2025).

להאמין למי שרוצה להרוג אותך

בדבריו הביא פייטלסון שלל דוגמאות היסטוריות שאם לא היו ספוגות בדם יהודי, היה בהן ממד קומי; כמה אפשר להיות טיפשים, כמה אפשר לפעול בצורה המנוגדת לאינטרס הקיום שלנו. הנה דוגמה אחת:

"דוגמה בולטת ואופיינית לכך ניתן לראות ביחסה של הצמרת השלטונית בישראל לדבריו של יאסר ערפאת, שנאמרו על ידו לאחר החתימה על הסכם אוסלו הראשון בנואמו בערבית בפגישת תומכי אש"ף ביוהנסבורג, דרום אפריקה, ב־10 במאי 1994. וכך הוא אמר: 'ההסכם הזה אינו נחשב בעיניי יותר מההסכם שנחתם בין הנביא מוחמד לשבט קורישי, ואתם זוכרים שהחליף עומר התנגד להסכם הזה וראה בו 'סולחה דוניא'. אינני יודע איך

אמא - ילד, אבא - ילדה לעומת בוגרים בנישואין

כשזוג מתחתן, בדרך כלל הם מתכננים כיצד לחיות ביחד. רוקמים חלומות ומצפים לחיים מאושרים. לאחר החתונה, כשמתחילים את החיים האינטנסיביים, מתגלים ההבדלים הנורמאליים ומתחילים את עבודת האיזון האישי והזוגי שהוא תהליך של שנים. זוהי עבודה מתגמלת ומצמיחה את שניהם ואת משפחתם. מכיוון שסגנון החיים שנוצר במהלך חייהם יצר מבנה אישיות, באופן טבעי הם מביאים את תכונות האופי הללו אל חיי הנישואין. יחד עם כל ההבדלים האישיותיים שכל אחד מביא לנישואין, כשבני זוג לוקחים **אחריות משותפת** על כל הנעשה בחיי הזוגיות והמשפחה, יהיו חייהם מאושרים. כך יתפקדו **כשני בוגרים ששוקלים בדעתם ובודקים מה נכון לשניהם, מתחשבים, תומכים ומקבלים החלטות משותפות**. מתי הקשר הזוגי נעשה בעייתי? כאשר הם מביאים לנישואין התנהגויות שאינן בוגרות. או שהגבר מתנהג כמו ילד ואז האישה מגיבה כמו אמא, או האישה מתנהגת כילדה והגבר מגיב כמו אבא. נוצר ביניהם "ריקוד זוגי" לא מודע. גבר או אישה שחילדים, התנהגו באופן מסוים וקבלו את מה שרצו, הם עלולים להמשיך את אותה התנהגות ילדית, גם בחייהם כמבוגרים. אלא שכמבוגרים, הם אמורים להתנהג באופן בוגר ואחראי ולא רק כדי להשיג את רצונם מבן/בת הזוג אלא ובעיקר

שהוא אוהב אותה ולכן הוא משתדל להשפיע עליה שתתפקד על פי דרכו שנראית לו כנכונה ויעילה. היא מצידה מתנגדת, מאשימה ובוכה. כשהם תיארו בפני את מערכת היחסים ביניהם, התברר שהיא גם עושה לו "דווקא" ע"י תגובות פסיביות. מכיוון שכך, הוא נעשה אקטיבי יותר, כדי "להפעיל" אותה. גם ביניהם קיים "ריקוד זוגי" של **הורה וילדה**. הם נמצאים במעגל סגור, ללא יכולת יציאה ושינוי. יהודה אמר שהוא עייף מאד מהניסיונות שלו שתתנהג "כמו שצריך". בשני המקרים הללו, כדוגמא למקרים רבים נוספים, ההכוונה היא ליצור ביניהם מצב של **שני בוגרים**: ה"ילד/ילדה", ילמדו להקשיב לעצמם, לשקול בדעתם ולקחת אחריות על החלטותיהם, תוך התחשבות בבן/בת הזוג והמשפחה. לעומתם, אלה שמתפקדים כהורים ילמדו לקבל את השני כשווה ערך, לשחרר, לסמוך ולאפשר בחירות של בן/בת הזוג, גם כשהם אינם מסכימים. כדי להגיע להסכמות ולשיתוף פעולה בוגר, חשוב ששניהם ילמדו ויתרגלו תקשורת זוגית מקרבת שתיצור נוכחות של כבוד והסכמה הדדית. שני בוגרים במערכת יחסים זוגית, הם בעלי נוכחות ומביאים את אישיותם המתפתחת במלואה. כך הם זוכים למלא את שליחותם וייעודם בעולמו של הקב"ה. והרי לשם כך אנחנו חיים עלי אדמות.

להתחשב ברצון ובצורך של השני. יהודית ושלום פנו אלי בבקשה לעזרה בזוגיות המתוחה והמטלטלת שלהם. היא שיתפה שפעמים רבות כשבעלה רוצה משהו, הוא דורש ממנה שזה יקרה כאן ועכשיו (ילד). היא מסבירה לו (אמא) שהיא לא יכולה, קשה לה או שאין לה זמן. הוא מתעצבן ואז היא מוותרת ועושה את רצונו מתוך אין ברירה, רק שישתוק ויירגע. היא מותשת וחסרת אונים מול בעלה. היא תיארה אותו כעקשן ועצבני. הוא אמר שהיא רעה כלפיו ולא איכפת לה ממנו. "מה כבר ביקשתי. למה לאחרים היא מקשיבה יותר...?" "ואני מרגישה שמלבד ההתמודדות עם הילדים בבית, אני צריכה להתמודד אתו, כמו עם ילד מגודל...". שניהם אינם מודעים לאינטראקציה ביניהם **כילד והורה**. היא לא העלתה בדעתה שהתפקוד שלה מול בעלה הוא תפקוד של אמא. הוא הרגיש שכגבר, מגיע לו שהיא תקשיב לו ותמלא את רצונו. פנינה ויהודה פנו אלי מפני שבמערכת היחסים ביניהם יש מריבות רבות ומאבקי כוחות. יהודה הוא "ההורה" שמחליט בשביל אשתו בתחומים רבים, מכיוון שלדעתו, היא לא מתארגנת כראוי, אינה עומדת בזמנים ועוד ועוד. מכיוון שכך, הוא לוחץ עליה להתנהל כפי שהוא מוצא לנכון. הוא כועס ומחליט בשבילה מה לעשות. הוא אומר

חינוך עד הלב אורית דהן*

איש כברכתו

יעקב אבינו מברך את בניו ברכות שונות. לכאורה היה מקום לשאול - וכי אין חשש שהדבר יעורר קנאה ביניהם, שהאחד קיבל ברכה שנראית בעיני השני טובה ומשובחת יותר? הלא יעקב כבר למוד ניסיון מה קרה בעקבות היחס המיוחד ליוסף. התשובה טמונה בפסוק - "איש אשר כברכתו בך אותם". הברכה לכל אחד ניתנה בהתאם לאופיו הייחודי של כל אחד. כל אחד מישראל בא לעולם עם כישרון מיוחד משלו, וזה התפקיד שלו בעולם, אותו הוא צריך לגלות. ראובן אינו שמעון, ושמעון אינו לוי. יש שונות, כל אחד הוא משהו אחר. בברכות, יעקב אבינו חיבר את כל אחד מבניו לתכונות ולמהות העצמית, וברך אותם שיוציאה מהכוח אל הפועל בשלמות. כשהוא אמר לבנימין "זאב יטרף", הוא קישר אותו לעומק האישיות שלו, לאורו הייחודי, והמשיך עליה את השפע האלוקי, כדי שיוכל לגלותה ולהופיעה בחיים בשלמות. (ע"פ הרב ששון). הקנאה בזולת היא רק סימפטום, והכאב האמיתי הוא חוסר מציאת אורו הייחודי של האדם. יעקב אבינו בסוף ימיו "מיטתו שלמה". בפשט העניין, כל בניו סובכים את מיטתו יחד. אנו יודעים שהמתח בין בניו היה נוכח לאורך שנים וזוכה יעקב למציאות שלמה שכל בניו אהבו ואפילו נכדיו בתא המשפחתי האישי של כל אחד מאיתנו

מציאות אחדותית נטולת קנאת אחים אינה מובנת מאלילה. אחת מהמשימות החשובות ביותר של ההורים היא ליצור אקלים משפחתי שמכבד את השונות והייחודיות של כל ילד ומסייע להימנע מקנאה בין האחים. יצירת אקלים כזה לא רק מסייעת בהתפתחות האישית של כל ילד, אלא גם תורמת להרגשה של ביטחון ושייכות בתוך המשפחה. ישנם כמה עקרונות שחשוב שיהיו נר לרגלנו:

- ילדים שונים מאוד זה מזה, גם אם הם גדלים באותו בית ובאותה משפחה.
- הורים יכולים לעזור לילדים להבין את הערך שבייחודיות שלהם, על ידי חיזוק התכונות החיוביות בכל ילד. לדוגמה, ילד אחד עשוי להיות מצוין במתמטיקה, בעוד שהילד השני מצטיין בתחום האומנותי. חשוב לשבח את הילדים על הישגיהם בתחומים האישיים שלהם, ולא להמעיט בערך תחומים אחרים.
- השוואות בין ילדים הן אחד הגורמים העיקריים לקנאה ולמתח משפחתי. כשההורים משווים בין ילד אחד לשני, הם לא רק מפחיתים את תחושת הערך של הילד המושווה, אלא גם יוצרים תחושת תחרותיות שאינה בריאה.

במקום לומר "למה אתה לא כמו אחיך?", כדאי לומר "אני רואה כמה אתה טוב בזה", או "אני

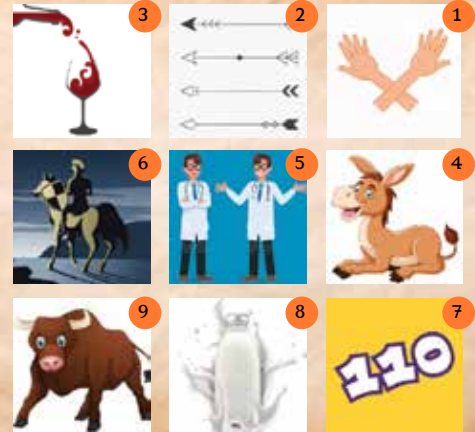

*יועצת אישית זוגית בשיטת החדר

לידתי

ענו על החידות בדף הפרשה
באתר ערוץ מאיר לילדים
ואולי תזכו בפרס!
זוכה לפרשת ויגש: משפחת ליסנר!

המונות בפרשה

מצאן למה התמונות רומזות

הכשרון שלי

ילדים יקרים, בפרשת ויחי אנחנו קוראים על הברכות המיוחדות שיעקב אבינו נתן לכל אחד מבניו. לכל בן הוא נתן ברכה שמתאימה בדיוק לאפי שלו ולכשרונות המיוחדים שלו.

למשל, את יהודה הוא ברך שיהיה מלך ומנהיג, כי ראה בו את היכלת להנהיג את העם. את יששכר הוא ברך שיהיה לומד תורה חכם, כי ראה שהוא אוהב ללמוד ולהעמיק.

אנחנו לומדים מכאן דבר חשוב מאוד: לכל אחד מאתנו יש כשרון מיוחד משלו. לא צריך להשתדל להיות בדיוק כמו חבר או אח. הקדוש ברוך הוא נתן לכל אחד מאתנו מתנה מיוחדת, והתפקיד שלנו הוא לגלות את המתנה הזאת ולהשתמש בה בצורה טובה.

כשאנחנו מכירים בכשרון המיוחד שלנו ומשתמשים בו לטובה, אנחנו גם שמחים יותר וגם עוזרים לעולם להיות מקום טוב יותר!

ישי, ערוץ הילדים

שאלה בפרשה

- מדוע סיכל יעקב את ידיו כשברך את מנשה ואפרים?
- לאיזו חיה נמשל יהודה, ולאיזו חיה נמשל בנימין?
- מי נמשל לנחש ומי נמשל לאיילה?
- כמה זמן בכו המצריים על פטירת יעקב אבינו?
- היכן נקבר יעקב אבינו?
- האם פרעה הסכים שיוסף יעלה לקבור את אביו?

המלצת השבוע

התחרות של "המסע לבנות המצווה" הסתיימה! צפו בפרק "מאחורי הקלעים" שיעלה השבוע לאתר ערוץ מאיר לילדים!

חידה

כיצד נקראים 'בני נינים' בפרשה?

הידעתם? על פי הקבלה אפשר לדעת... את השם של הקופאית...

התקשרו אליי מהצבא ואמרו לי 'אתה מוקפץ' אז עניתי 'אתה גזר' וניתקת...

מה נמלה אומרת כשגמל דורך עליה? 'אשירה לה כי גמל עלי'...

הבריאה

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

הינשוף יכול לסובב את הראש שלו 270 מעלות - כמעט סיבוב שלם!

הינשוף הוא מלך הראייה הלילית - העיניים שלו גדולות פי 100 יחסית לגודל גופו משל בני אדם!

אני רואה אתכם, יש לי עיניים עד הגב

אתה יכול לקרוא את השורה התחתונה? גם בחושך! אני יכול גם בחושך!

הכנפיים של הינשוף מצופות בנוצות מיוחדות שמאפשרות לו לטוף בקצט מוחלט

יש לינשוף אדום שיוכלות לשמוע את הצעד הקטן ביותר של עכבר ממרחק של 100 מטרים!

אני יכול לטוס בלילה בלי להפריע לאנשים לישון!

המיתר השלישי של הכנר השני לא מכונן טוב! לא מכונן טוב!

אני יכול לטוס בלילה בלי להפריע לאנשים לישון!

המיתר השלישי של הכנר השני לא מכונן טוב! לא מכונן טוב!

בני האדם למדו מהינשופים ופיתחו טכנולוגיה מיוחדת להשקטת מנועי מטוסים על פי מבנה הנוצות שלהם! **הידעתם?**

...והננו צריכים להחליט, כי כוח כמוס של הצעדה לטובה ישנו בכל המחנות ובכל אישי האומה, וביחוד בכל אלה שהערך הכללי של ישראל ותקוותו יקרים להם באיזו מדה שהיא.

נתודע איש אל אחיו בשם ישראל הכללי, לא בשם מפלגתי ומחנתי. נדע, שיש לנו בכל מחנה הרבה מה לתקן והרבה מה לקבל מהאור והטוב זה מזה, ואז תופיע עלינו האורה העליונה הכללית אשר בה נושע תשועת עולמים, ותתקיים בנו התפילה המוקדשת קודש קדשים, שהננו עתידים להביעה בכל כך המית נפש "ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם".

מאמרי הראיה מתוך 'מסע המחנות'

על סדר היום
הרב שלמה אבינר

צבאנו הקדוש

ודאי צבאנו הוא קדוש. לא רק צבא של אבותינו הקדושים וצבא של משיח, אלא גם צבאנו עתה. וזאת מפני שמתקיימת בו מצווה. מצווה משולשת: הצלת העם, הצלת הארץ, קידוש השם. וכל מצוה יש בה קדושה, כלשון הברכה: אשר קידשנו במצוותיו. זו קדושה פנימית אלוקית מוחלטת, אך גילוייה תלוי בנו. במובן זה נאמר: והיה מחניך קדוש, כי ד' מתהלך בתוך מחניך. כמובן, גם מחוץ למחנה, בכל מקום צריך קדושה, אך במחנה עוד יותר. כולם יודעים, שלצערנו, מכניסים לצבא דברים לא קדושים, גם בתחום הצניעות, גם בתחום הדעות, גם דברים בניגוד לתורה, גם בניגוד למוסר האנושי הפשוט, וזה גם פוגע בעוז הלאומי ובצבא עצמו. עתה במלחמה, התעוררה התודעה הלאומית הצבאית באומה. אור מתוך חושך. מאותו דחף אלוקי, יש עתה לתקן שיהיה 'מחניך קדוש'.

מזימת משרתים

ש: כיצד להתייחס ליוזמה החדשה להקים "ברית משרתים", של מפלגות המשרתות בצה"ל, לאומיים-דתיים וחילונים, אבל בלי חרדים?
ת: כמובן, זו טעות. הנשק העיקרי שלנו הוא האחדות. החל מהקונגרס הציוני הראשון, היו חילוקי דעות מה צריך להיות אופי המדינה, התרבות, והחליטו מאז ועוד היום לעבוד ביחד, על אף חילוקי הדעות. זו לא חכמה לחיות יחד כאשר כולם מסכימים. המבחן הוא כאשר שונים. האידיאל הוא ממשלת אחדות לאומית. כולם בשביל כולם. כולנו עם אחד. האויב אינו אנחנו, אלא האויב מסביב. עלינו להיות מאוחדים, לא לשכוח שהמאחד גדול לאין ערוך מהמפריד. חילוקי דעות - כן, חילוקי לבבות - לא.

זה סוד הצלחת בניין הארץ, קיבוץ גלויות, הקמת המדינה, ניצחונות הצבא: אחדות ישראל! להוסיף עוד ועוד אחדות. אהבה ואחוה. לדון לכף זכות. כולנו אחים אוהבים. לא מחלוקת.

ישיבת שערי-דעה בני ברק
בראשות הרה"ג יצחק ברדע (ברדה) שליט"א

בשעה טובה הוצאנו לאור ש"ס משניות בשם
"משנה-מפורשת"
עם פירוש משולב, קצר וברור,
הבא בקריאה אחת עם לשון המשנה.

הלימוד בו מאפשר להגדיל את
ההספק פי כמה עם הבנה.

הפירוש מבוסס על הפרשנים
המסורתיים על הדף עם הסכמות,
בצרוף טבלאות למידות ושיעורים
ועוד.

סט מפואר בששה כרכים.
המחיר, לרגל השקת המהדורה הראשונה,
בהנחה של 50% 300 ש"ח.

לרכישה בחנויות הנבחרות
ובטלפון 0533110145

שבת שבושים

היום חזרה בלב העיר העתיקה

הגעה בחמישי בערב

סדר לימוד ושיעורים עם רבני הישיבה

עונג שבת עם כלל הישיבה

סיור בעיר העתיקה

עם ראש הישיבה הרב אבישי צרויה
פרשת שמות תשפ"ה

לפרטים >> דביר פוקס 052-4647783

